

liquior, qui tempore illius vacationis in dicta Curia præsens sit, vel qui ex causa publica, et Romani Pontificis destinatione dumtaxat, non tamen ratione, seu ex causa residentiae in Metropolitana, seu Cathedrali Ecclesia, cujus regimen et administrationem ex Indulto Apostolico retineat, ab eadem Curia tunc temporis absens reperiatur.

§ III. Quod vero attinet ad alteram controversiam alias circa ipsum Decanatum excitatam, num scilicet in ejus assecutione Cardinalis anterior in Ordine Episcopali, sed posterior in Cardinalatu, praeferendus esset Cardinali posteriori in Ordine Episcopali, sed anteriori in Cardinalatu; declarationem a Benedicto Praedecessore in Litteris suis praefatis desuper editam tenore praesentium approbantes, pro majori illius firmitate, ac potiore cautela, iterum statuimus, antiquitatem inter Episcopos Cardinales in dicta Curia praesentes non esse metiendam, sive ducendam a tempore suae promotionis ad Cardinalatus honorem, sed a tempore eorum ingressus in Ordinem Episcopalem, ita ut Decanatus ejusdem Sacri Collegii ad antiquiorem in Ordine Episcopali, tametsi posteriorem in Cardinalatu, pervenire debeat, et qui prius alicui ex dictis sex Ecclesiis Suburbicariis praefectus fuerit, praefertur in assecutione Decanatus hujusmodi alteri, qui ante ipsum ad Cardinalatus dignitatem promotus fuisset.

§ IV. Ad haec sancimus, atque declaramus, non nisi a Cardinalibus, qui fuerint in praefata Curia praesentes tempore ipso vacationis alicujus ex dictis sex Cathedralibus Ecclesiis Suburbicariis pro titulo Cardinalatus assignari solitis, vel ab eadem Curia absentes similiter ex causa publica, et destinatione Romani Pontificis tantum, non tamen ex causa residentiae apud aliam sibi commissam Ecclesiam, ut praefertur, optari posse Cathedralium Ecclesiam Suburbicariam sic vacantem, nec Cardinales ab ipsa Curia absentes, praeterquam in solo casu superius expresso, ad optionem ejusmodi etiam per Procuratorem ex eodem Collegio specialiter deputatum admittendos fore: revocantes proinde, et cassantes, irritaque prorsus, et inania decernentes quaelibet Indulta optandi Ecclesias Suburbicarias praefatas in absentia, ac per Procuratorem, ex alia quacumque causa, etiam residentiae apud alteram Ecclesiam a Romanis Pontificibus Praedecessoribus nostris haecenus forsitan concessa, quae tamen nondum sint executioni demandata. Licetque nobis persuasum sit, Successores nostros ejusmodi Indulta, quae non modicum eisdem Suburbicariis Ecclesiis, earumque Diocesis inferre possent detrimentum, minime esse concessuros, sicuti nos ipsi ab eorum concessione omnino abstinere intendimus, nihilominus, si quae contra hanc nostram dispositionem, quandoque, et qualitercumque contigerit, illa subreptitiae obtenta censi debere, nullique propterea perinde ac si non emanassent, suffragari posse, itidem statuimus.

§ V. Porro si quando evenerit Cardina-

les, Patriarchali, Primatiali, Archiepiscopali, vel Cathedrali Ecclesiae praefectos, in dicta Curia, ex legitima causa, aut Sedis Apostolicae licentia praesentes tunc reperi, cum factus fuerit locus vacationi alicujus ex sex Ecclesiis Suburbicariis hujusmodi, nostrae ac Romani Pontificis pro tempore existentis partes erunt, animum sedulo advertere, et deliberare, dum absolventur a vinculo, quo priori Ecclesiae tenentur, ad effectum optandi, et assequendi Ecclesiam vacantem ex dictis Suburbicariis, utrum expediat eis concedere administrationem, seu alio nomine retentionem alterius Ecclesiae, cui antea praerant, ac in primis utrum ambae sint invicem adeo propinque, ut pastorem curam utique commode impendere, suumque ministerium recte implere valeant. Caeterum non possumus non summovere eos commendare, qui ut omnem curam, et studium suum in utilitatem Ecclesiae jam sibi commissae conferre pergant, ne de vigilantia ei debita quidquam detrahatur, ultra ab ejusmodi optione abstinere; quemadmodum superioribus temporibus plures Cardinales, memores saluberrimi illius Tridentinorum Patrum moniti (valde nimirum felicem illum esse censendum, qui unam Ecclesiam bene, ac fructuose, et cum animarum sibi commissarum salute regere contigerit) summa cum laude fecerunt.

§ VI. Praeterea considerantes Cardinalibus veteri more facultatem competere optandi aliam ex sex Suburbicariis Ecclesiis, quoties vacaverint, dimissa priore, quae sibi in Titulum assignata fuerat: id vero si frequenter fiat, spirituale incommodum afferre posse gregibus, quorum Pastores ita crebro mutantur, volumus, ut in posterum Cardinales, qui ab Ordine Presbyterorum ad illum Episcoporum ascendentes, unam ex praedictis Ecclesiis Suburbicariis obtinuerint, deinceps ad aliam priore dimissa, ac Romano Pontifice approbante, semel tantum, transire possint; salva tamen illis semper, atque illaesa facultate optandi praevia dimissione prioris, Ecclesiam Ostiens. quae peculiaribus gaudet praerogativis, ac praesertim illa, quod Cardinalis, qui ei praest, Pontificem Maximum solemniter ritu, Pallio etiam adhibito, consecrare solet.

§ VII. Demum etsi minime dubitemus, quin Venerabiles Fratres nostri ipsius S. R. E. Cardinales Episcopi sex Cathedralium Ecclesiarum praefatarum, omnibus incumbendis sibi muneris partibus cumulate haecenus satisfecerint, idemque posthac de eis, nec non aliis, qui ejusmodi Ecclesiis praeficiuntur, Nobis merito polliceamur; pro nostra tamen Pastoralis sollicitudine, quae numquam in hoc nimia esse potest, ad eorum memoriam revocandum duximus, teneri ipsos, etiamsi in dicta Curia, ut Romano assistant Pontifici, commorentur, Ecclesias, et Dioceses suas ad praescriptum Sacrorum Canonum, et Decretorum Concilii Tridentini visitare per se ipsos, aut si legitime impediti fuerint, per suum Vicarium in Spiritualibus generalem, aliumve probum, et ad id idoneum

Virum Ecclesiasticum, nec non relationem status earumdem Ecclesiarum, et Diocesium, quibus praesunt, ipsi Pontifici, juxta Constitutionem similis memoriae Sixti Papae V. Praedecessoris quoque nostri, quae incipit: *Romanus Pontifex*, etc., exhibere, ac caetera, quae ad Episcopale Officium pertinent, diligenter praestare. Qua sane in re maxime decet eos pro sublimi, quem in Ecclesia Dei tenent, honoris, et Dignitatis gradu, aliis omnibus Antistitibus exemplo, quod ii sequantur, praelucere.

§ VIII. Decernentes pariter, ipsas praesentes Litteras, et in eis disposita quaecumque etiam ex eo, quod ejusdem S. R. E. Cardinales in praemissis Jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, illis non consenserint, nec ad ea vocati, seu auditi fuerint, sive ex alia quacumque causa, colore, praetextu, et capite etiam in corpore Juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, aliove quolibet etiam formali, et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, aut in controversiam vocari, vel adversus illa aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque Juris, facti, vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, seu impetrato, vel etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in judicio vel extra illud uti, seu se juvare posse. Sed easdem praesentes Litteras semper, et perpetuo firmas, validas, et efficaces existere, et fore, suosque plenarios, et integros effectus sortiri, et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus, et per omnia inviolabiliter observari, et illis respective plenissime suffragari, sicque, et non aliter in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, et Delegatos, etiam Causarum palatii Apostolici Auditores, ipsosque Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Sacrum Collegium, et quosvis alios quacumque praeminentia, et potestate fungentes, et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari et definiti debere, ac irritum, et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§ IX. Non obstantibus praemissis, et praesertim supradictis Benedicti Praedecessoris Litteris aliisque quibusvis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, et Ordinationibus Apostolicis, etiam Conciliaribus, ac nostris, et Cancellariae Apostolicae regulis, etiam quatenus opus sit, illa de Jure quaesita non tollendo, et alia quod Cardinales in Constitutionibus et Regulis per Nos edendis non comprehendantur, nisi illae eorumdem Cardinalium favorem concernant, vel de ipsorum, seu majoris partis eorum consilio editae fuerint, nec non decretis Consistorialibus, dictique Sacri Collegii, aliisque etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, sty-

lis, usibus, et consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, facultatibus, indultis, et litteris Apostolicis eisdem Collegio, et Cardinalibus sub quibusvis verborum tenoribus, et formis; ac cum quibuscumque etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, et insolitis clausulis, ac irritationibus, et aliis decretis etiam motu, scientia, et potestatis plenitudine, similibus, ac etiam consistorialiter, et alias quomodolibet, et ex quavis causa etiam hic forsitan necessario exprimenda in contrarium praemissorum concessis, emanatis, editis, confirmatis, approbatis, ac pluries, et quantiscumque vicibus innovatis. Quibus omnibus, et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium, et singulorum tenores praesentibus pro plene, et sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, et expresse, ac plenissime, et amplissime derogamus, et derogatum esse volumus, et mandamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§ X. Volumus quoque, etc.

Datum Romae apud S. Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die 10. Januarii 1731, Pontificatus nostri anno primo.

(22. Cardinales Episcopi per Ecclesiasticam Ditionem, quibus honoribus prosequendi sint a Gubernatoribus, Vicelegatis, et Praesidentibus, assignatur a Bened. XIV. t. 2. Bullar. in Append. n. 2. (23. Cardinales tam in Urbe, quam in aliis civitatibus degentes, quando visitari debeant a Praelatis, et aliis, designatur *ib. n. 5.*

(24. Plura de Cardinali Summo Penitentiario, vide verb. *Penitentiaria*, etc. De Cardinali Vicario Urbis, vide verb. *Vicarius Urbis*.

ADDITIO AUCTORIS.

(25. De Cardinalatus Dignitate, prima in Ecclesia post Pontificatum, consule Platum de *Cardinalis Dignitate et officio*, cap. 3. *ser. per tot.*

(26. Illud vero hic non omittendum, quod coeperunt primum Episcopi Cardinales aliis omnibus Episcopis anteire, et eo quoque postea Cardinales alii sensim pervenire. (27. Licetque jam post medium saeculum undecimum, et saeculo duodecimo legantur quandoque omnes Cardinales antepositi etiam Archiepiscopis in Conciliis Romano, ac Beneventano, et in Gallis, non haec tamen fuit iis semper praerogativa. (28. In Concilio vero Lugdunensi 1. anno 1245, sederunt omnes in eminentiori loco ante Archiepiscopos. (29. Immo et in Concilio Lugdunensi II, anno 1274. ante Latinos, Constantinopolitanum, et Antiochenum Patriarchas.

(30. Consule tum de his, tum de aliis pertinentibus ad eminentiam Cardinalium præ Episcopis, Thomassin. *de vet. et nov. Eccles. disciplin. lib. 2. cap. 113. et seq. ubique serper totum.*

ADDITIONES CASINENSES.

(31. Cardinalium dignitas non semper in eo splendore fuit, uti nunc est, etenim Episcopi olim præminebant Cardinalibus non Episcopis, imo Cardinalatus erat gradus ad Episcopatum. In Concilio Romano sub Benedicto VIII. anno 1015. subscripserunt plures Episcopi non solum ante Cardinales Presbyteros, sed etiam ante Episcopos ejusdem S. Collegii, prout vel Archiepiscopi erant, vel Ordinationis ævo seniores. (32. Postea vero paulatim Cardinalium dignitas assurgere cepit supra ipsos Episcopos, Metropolitanos, et Primates omnes, ac etiam supra Patriarchas Latinos, Constantinopolitanum et Antiochenum; uti patet ex monumentis, quæ ex Conc. Generali Lugdun. I. et II. sub Innocentio IV. et Gregorio X. habitis refert Eugenius Papa in epist. quam dedit ad Cantuariensem Episcopum. (33. Cujus rei duplicem assignat rationem Belarminus, alteram quod ad solos Cardinales devoluta sit electio Pontificis, alteram quod soli Cardinales cœperint illi adesse in consiliis. Id tamen testatur Sigonius initium habuisse circa annum Christi 1059. cujus sententiæ suffragatur S. Petrus Damiani, qui hoc tempore floruit, ipse enim apud eundem Sigonium, « Romani, inquit, Cardinales Romanum Pontificem principaliter eligunt, et quibusdam aliis prærogativis non modo quorumlibet Episcoporum, sed etiam Patriarcharum atque Primatum jura transcendunt. » Idem patet ex Concil. Romano eodem anno habito sub Nicolao II Pontifice, et ex Conc. Beneventano, in quo, cum Hildebrandus R. Ecclesiæ Subdiaconus Cardinalis renunciatus esset, Cardinales omnes Archiepiscopis ipsis antepositi fuere. Neque obstat, quod circa annum 1148. cœtus ipse Cardinalium in concione objurgatoria adversus Eugenium III. qui rebus fidei nimis detulerat S. Bernardo, ipsis inconsultis, aperte fateatur, Patriarchas nempe Antiochenum et Alexandrinum, etc., esse Cardinalibus majores, ut videre est apud Baronium tom. XII. pag. 351. Nam id intelligendum quoad aliquas prærogativas vel Ordinis, vel Jurisdictionis. (34. Aliqui, uti Thomassinus, aliam addunt causam, qua factum sit, ut tantum esset studium attollendæ Cardinalium dignitatis. Etenim extorquenda erat Germanis Imperatoribus ea potestas, quam usurpaverant in Pontificis electione, unde non poterat nimis esse amor ac conatus, Cardinalium potestatis extollendæ, quæ Imperatoriæ objicienda erat.

(35. Principaliter antiquitus Cardinales Episcopi Pontificem eligebant, uti patet ex decreto Concilii Romani, quod adfert auctor, ac etiam ex S. Petro Damiani *Epist. ad Cædolum Episc. Parmens. lib. I. Epist. 20.* « Tacemus interim de Senatu, de inferiori

ordinis Clero, de populo. Quid tibi de Cardinalibus videtur Episcopis, qui videlicet Romanum Pontificem principaliter eligunt, et quibusdam aliis prærogativis non modo quorumlibet Episcoporum, sed et Patriarcharum atque Primatum jura transcendunt? » (36. Nunc vero standum est novissimis Apostolicis Constitutionibus quoad Pontificis electionem, juxta quas pares videntur Cardinalium omnium partes, quamvis ad eam plurimum conferunt consilio et auctoritate Episcopi Cardinales, utpote seniores.

(37. Episcopus Ostiensis ab antiquissimis Ecclesiæ temporibus Pontificem consecrabat, teste ipso S. Augustino in *Brevic. collat. diei 3, cap. 16*, et cum Anacletus Papa declaraverat sæc. secundo, Episcopi consecrationem a tribus Episcopis peragendam esse, videtur Episcopus assistentes Consecratori de jure esse debere Cardinales Episcopos Suburbicarios. Anastasius enim de S. Leone II. hæc refert: *Sanctissimus vir ordinatus est a tribus Episcopis, id est Andrea Ostiensi, Joanne Portuensi, et Placentino Veliternensi, pro eo quod Albanensis Ecclesia Episcopum minime habuit.* Sed tale jus ad Episcopum Ostiensem pertinet, prout hujus diocesis Episcopus est, non prout Decanus Sacri Collegii, ac ita Sixtus IV. anno 1471, consecratus fuit ab Episcopo Ostiensi, qui non erat S. Collegii Decanus, teste Ilmo. Archiep. Borgia, lib. 4. *Hist. Velitern.*

(38. Primum Rom. Pontifex sua purpura donavit Cardinales Legatos. Græcus Scriptor agens de Pelagio Episcopo Cardinali Albanensi Legato Constantinopolim misso anno 1213, inquit: *Papæ prærogativas omnes referens, etc. Namque calceos rubros induebatur, neque diversi coloris indumentis amiciebatur, quinimo equi sagulum et fræna eodem inficiebantur veneno.* Rainald. n. 6. Idem videtur confirmari posse ex Innocentio III. in Decretali *l. Antiqua De Priv.*, ubi affirmat, Legatum Pontificium uti insigniis Apostolicæ dignitatis. Postea vero in Conc. Lugdunen. IV. anno 1248, ut refert auctor, purpureo Galero condecorati sunt Cardinales omnes, ac aliqui existimant, id præcipue factum fuisse, ut incitarentur ad sanguinis effusionem propter Ecclesiæ incolumitatem. Thom. *de Vet. et nov. Eccl. Discip.*, par. 1, l. 2, cap. 13, § 7.

(39. Non admodum vetusta est consuetudo mittendi pileum ad absentes. Joannes XXII. interpellatus a Galliæ Rege anno 1316, ut rubrum pileum mitteret ad Gallum Cardinalem nuper creatum, recusavit adducens veterem consuetudinem, per quam id minus liceret: *Quia neque Prædecessores nostri Romani Pontifices consueverunt extra Curiam hujusmodi pileos mittere;* addidit autem a temporibus S. Ludovici Pileum Cardinalium non esse missum, nisi ad duos Angliæ Nuntios, cum necessitas postularet eorum dignitatem augeri, ut vis et pondus accederet illorum statutis. Clemens VI. cum Cardinalem renuntiasset Abbatem S. Dionysii, commisit Pileum tribus Episcopis, et in Epistola, quam ad illum dedit, admonuit: se

servare non posse, majorum consuetudinem, qua recens ad Cardinalatum evectus non prius rubro Capello uteretur, quam illum de manu Pontificis suscepisset, quia certius factus esset, gravissima esse negotia, propter quæ a rege divelli non posset. Id propterea factum putamus cum Thomassinus, quia cum prius Cardinalatus sua natura esset beneficium Diaconi, Presbyteri, vel Episcopi, residentia lege Cardinales subiciebantur, postea vero cum spectari cœpisset ut mera dignitas, non potuit illis exui dolibus, quæ sibi connaturales erant. Vide Thom., loco cit. cap. 14, §§ 14, 15. Hodie quoque pileus non mittitur ad absentes, sed ejus loco Pontifex mittere solet ad Cardinalem noviter electum purpureum birretum, quo utitur donec accipere possit a Pontifice pileum in Consistorio Cardinalium.

ARTICULUS III.

Quoad Cardinalium residentiam, et eorum jurisdictionem in suis titulis aut diaconiis.

(1. Cardinales tenentur residere in suis Titulis; cap. *Ex gestis 2, de Clericis non residentibus.* (2. Alias si canonicè moniti non redeant, et resideant, sunt privandi, ut de facto fuit privatus Cardinalis Anastasius a Leone IV. in Concilio Romano; cit. cap. *Ex gestis*, ibi: *In Synodo Anastasius Presbyter Cardinalis tituli Beati Marcelli ab omnibus canonicè est depositus, eo quod Parochiam suam per annos quinque contra Canonum instituta deseruit, et in alienis usque hodie demoratur.* (3. Cardinales tamen non residentes privari non debent, nisi legitime moniti non redeant. Debent enim prius canonicè, et legitime moneri, ut redeant, ut constat ex cit. cap. *Ex gestis* per illa verba: *Canonicè est depositus;* et per verba Leonis IV. in dicto Concilio Romano, ibi: *quem etiam auctoritate suffulti canonicè Apostolicis Litteris per tertiam, et quartam vicem vocavimus;* et ex cap. *Inter quatuor 10. et cap. Clericos 17, de Clericis non residentibus.* (4. Alias quantumcumque vagabundi discurrant ante legitimum, et canonicam monitionem, ut redeant, non sunt privandi; cap. *Ex tue 11, de Clericis non residentibus,* et tenet Glossa ultim., in d. cap. *Ex gestis* et ibidem Hostiens. n. 4. in verb. *Canonicè,* et Fagnanus, n. 9. (5. Cardinales sic contumaciter non residentes possunt deponi sine Concilio. Quamvis enim in d. cap. *Ex gestis* dicatur: *ab omnibus est depositus,* tamen Glossa 1. exponit verbum, *ab omnibus,* id est approbantibus, quoniam solus Papa hunc Cardinalem deposuit, ut patet ex verbis ipsius Concilii Romani sub d. Leone IV. ibi: « Tunc ele vans se præclarus Pontifex de Sede sua, ait, Anastasium jam nuper excommunicatum Presbyterum Tituli Sancti Marcelli, qui propriam Parochiam relinquens, in aliena per multa tempora nititur immorari, a Sacerdotali ministerio modis omnibus removemus, ita ut locum restitutioni nequaquam inveniat. » Et revera in Summo Pontifice absque Concilio residet plenitudo potestatis, ut esi

text. notab. in cap. *Cuncta per mundum 16, caus. 9, quæst. 3,* ibi: *Apostolica Sedes sine ulla Synodo præcedente, et solvendi quos Synodus inique damnaverat, et damnandi nulla existente Synodo, quos oportuit, habuit facultatem, et hoc nimirum pro suo Principatu, quem Beatus Petrus Apostolus Domini voce tenuit semper, et tenebit.* (6. Ideoque Bonifacius VIII. Cardinales Columnenses sine Conc. deposuit, ut patet ex cap. *unic. de Schismat. in 6.* (7. Immo Cardinales sic contumaciter non residentes possunt deponi a Papa etiam sine consilio, et consensu aliorum Fratrum Cardinalium. In solo enim Papa plenitudo residet potestatis; cap. *ad honorem, de usu Pallii, et arg. cap. Proposuit, de concession. Præbend.* et facit Constitutio Innocentii X. incip. *Cum juxta,* ubi disponitur etiam de imponenda pœna privationis Cardinalatus, et legitur hæc sequens clausula: *Perinde ac si in Consistorio nostro secreto de eorumdem Venerabilium Fratrum nostrorum consilio, et unanimi assensu emanassent.* Et est communis opinio, quod Papa possit ardua expedire, etiam sine consilio, et assensu Fratrum, ut testatur Gemin. in cap. *Super eo, circa med. vers. communis conclusio, Decius in Rubric. de Constitut. in 2 lect. num. 10. et Felin. ibi, n. 2 vers. sed quod immo Papa;* ubi hanc partem solidissime comprobatur, et plurimos citat idem sentientes, et contrariam opinionem dicit procedere de honestate; prout etiam loquitur textus in cap. *per venerabilem 13. Qui filii sint legitimi, § Rationibus.* (8. In quo tantam vim faciunt adversarii, quod et nos ultro fatemur, nempe quod Papa de honestate non debet Cardinalem deponere, vel alia ardua expedire sine Fratrum consilio; arg. cap. *unic. de schismat. in 6, cap. ad Apostolicæ, de re jud. in 6, et cap. de renuntiatione etiam in 6.*

(9. Cardinales non possunt a Romana Curia abscedere sine licentia Papæ. Leo X. in *Constitut.*, incip. *sub pœna* edit. in Conc. Lateran. § 28. Innocent. X. in *Constit. incip. Cum juxta,* edita 19. Februar. 1646. Et ratio est, quia Cardinales sunt Collaterales Papæ; c. *Excommunicatis, de Offic. Legat.* et debent ei assistere tanquam Coadjutores in executione Pastoralis Officii; c. *Per venerabilem, qui filii sint legitimi, § Rationibus,* et Constitutio Sixti V. incipiens, *Postquam verus.* Sunt enim Cardinales membra, et pars Corporis Papæ; l. *Jurisperitos, ff. de excusat. tutor. leg. quisquis,* ibi: *Senatores etiam, nam et ipsi pars Corporis nostri sunt: C. ad leg. Jul. Majestat., c. Si quis 6. qu. 1. c. Felicis, de pœnis in 6,* adeoque contra naturam rei est, ut se ab illius latere subducant; nam et a Capite non licet membra recedere; cap. *Cum non liceat, de rescript.* (10. Et ideo Summi Pontifices varias constituerunt pœnas contra Cardinales recedentes a Romana Curia sine Papæ licentia, et extra ipsam commorantes, ac inter alios Leo X. d. *Constit. incip. Sub pœna,* ibi: « Et cum Cardinalis Officium in primis versetur in frequenti Romani Pontificis assistentia, et Sedis Apostolicæ negotiis;